

венна срѣда къмъ която пакъ се възвръща. Но тя не може едновременно да има отношение къмъ друга, чужда ней срѣда: подчинена на извѣстна идея — прѣдвзета или не, това не е важно въ случая —, естетическата емоция е тѣсно свързана съ извѣстни интересни — духовни или материални, това пакъ не е отъ първостепенна важностъ въ настоящия случай. Но ние казваме „подчинена на извѣстна идея“ и „свързана съ извѣстни интереси“. Съкашъ, въ тѣзи двѣ нѣща трѣбва да се крие цѣлата сжщностъ на въпроса. Дали емоцията въ изкуството нѣма да е толкова по-силна, колкото повече тя се подклажда отъ една по-възвишенна, по-ясна и цѣлестъзнавана идея, и се базира заедно съ тая на по-широки обществени перспективи? Дали оная емоция ще да печели въ естетическо отношение, която е инспирирана отъ идея затворена въ себе си и която вика на почивка, или оная, която е инспирирана отъ идея на лжчезарно бждаще и която зове къмъ ново битие?

Поезията на Хр. Ботйовъ не само подига всички тѣзи въпроси, свързани съ сжщността на изкуството, но въ нея се намиратъ и тѣхнитѣ отговори.

II.

Характеристична особенностъ на Ботйовата поезия е това, че тя е прѣимущественно поезия на идеята въ образъ, и второ, че социалната симпатия въ нея играе първостепенна роля. Съ това качество се отличава и емоцията, която всѣки отдѣленъ стихъ буди у васъ. А това е едно доказателство, че въ художественитѣ произведения на нашия поетъ изкуството е намѣрило своя завършекъ.

Рипна ми Чавдаръ отъ радостъ,
Че при татка си ще иде,
Страшни хайдути да види